

többször fölkereste a száműzetésben, könyvet írt róla, ajánlásával lett országgyűlési képviselő s így tovább.

Ha mindezt nem értem, nem tudom vagy nem teremtek személyes nexust az emberi történelemmel, akkor nem fogok elboldogulni, azaz nem élem túl, ezt nem mondta, de én így értelmeztem felszólításának slusszpoénját.

Amitől a jövő érthető lett, világos, hogy mi mindent kell még elvégezni a túlélésem érdekében, de ettől még nem lett érthetőbb a múlt.

Magyarzatainak pusztán árnyai maradtak fenn a tudatomban. Még szerencse. Néhány kóbor történelmi személy és fogalom, a hűbériség, ezt tőle hallottam először a szófejtéssel együtt, ura van a béresnek, urához hű béres, béres, akinek a munkájáért természetben vagy pénzben bér jár, úrbér, úrbéri birtok, aztán a családi személynevek, Mezei Mórról vagy testvéröccséről, Ernőről tőle hallottam először egy valamilyen ünnepélyesen világító csillár alatt, bizonyára valamilyen díszes középületben, talán a Parlamentben, nem tudom, hol. Fogalmi hüvelyek, fogalmi burkok, amelyek jóval később nyerték el tartalmukat, ha elnyerték egyáltalán. Jó esetben többször elnyerték. Töltekeztek, híztak ezek a hüvelyek, miként a hernyó; egy szép napon majdhogynem szétrepedtek már a túl sok, a túl zöld, a túl sok lábjegyzettel megtűzdelt tudástól. Máskor meg hízott állapotukban derült ki róluk, hogy félreértésekkel vagy éppen hiedelmekkel vannak teli. Az agyam félrehordott, vagy lélektani tudatlanságuk miatt minden bizonytalansággal az ő agyuk hordott félre, félre vagyok informálva, félre vagyok vezetve, félretömték a tudásomat, félreismerem őket. S akkor csúnya nyílt sebeket hagyva, felrepedtek ezek a fogalmi bendők, vakbelek, bábok vagy hüvelyek, dől ki belőlük a sok peshedt tévedés. Hullott a férgese, bűzlött a sok romló fehérje. De hiszen így mozog az elme a kóbor fogalmaival a mélyebbnél is mélyebb időrétegekben, hol vissza, hol előre. És fordítva. Ma még tudja, hogy a fogalom vagy a jelenség teljesebb megértése érdekében mi mindent kéne tennie, mi mindennek kéne még utánamennie, utánanéznie, mi mindent kéne még megtanulnia, megértenie, milyen kísérleteket kéne még elvégeznie, de holnap minderre már nem jut ideje, mert nem késlekedhet, és akkor hiányos tudással, a botrányos zsigereire bízva kell cselekednie, vagy a cselekvésről a zsigeri bizonytalansága miatt inkább lemondania, gyanútlanabbnak átengednie a terepet.

(Folytatása következik.)

Balaskó Ákos

CSAK A FÁKRA

Emlékezni tisztán csak a fákra.
És hogy dinnyeszagú szél hozta
a bizsergő szárnyzuhogást és csőrzsivajt
a tarló szélén vetett lesálláshoz.

Mesélték, nyakon ragadva hozták
a kutyák a ludakat, mindkettőt szárnylövessel.
És hogy mikor újra töltött, na akkor.

Csak a fákra emlékszem, csak azokra tisztán.
Minden egyéb csak felvett ismeret.
Olvastam, a kutyák napokig nem alszanak,
miután a gazdájuk nyers húsát szagolták.

Meg hogy 163 sörétet távolítottak el az arcából,
ami azelőtt még szép gyökeres alföldi arc volt,
a felfeslett idegpályák árvalányhaját,
hogy mosolyogni tanulhasson ismét,
nála kötötték újra az országban először.

Sosem kérdeztem, ők beszéltek róla, egymás közt,
és akkor is csak odavakkantott félszavakkal.
Abban bízva, hogy elfelejtem, ahogy az
elejtett madarak helyét is betölti más.

Mindent tudok, és csak a fákra emlékszem tisztán.
És semmit sem akarok elfelejteni.
Csak azt akarom, hogy belesimuljon végre az életembe,
ahogy orvosi szaklapokba simulnak családi tragédiák.

A RAKTÁR

Előtte való nap hívott, mikor már minden foglalt
– egy szikrázó hosszú hétvége előszezonban –,
hogy a leendő ex mégis ott lesz,
ezért mégsem lesz a miénk a felső szint,
de van egy remek házrész, apartmannak kiváló.
Én mondom, soha ne tölts napokat
egy bomlófélben lévő család apartmannak kiváló
házrészében.

Sosem laktak ott, mint a hosszú távú memóriába,
csak oda pakolták a tartogatott dolgokat.
Sosem laktak hosszú távú memóriában.
Pedig csípőmagasságig voltak ott jobb
gyereknapok is az összefirkált falakon, amik végig fölázva.
A polcon egy kép, amin ketten vannak. Egy
megromlott gyógyszer doboza.
Téli gumik, molyruhák. Bontott keksz, tavalyi.
Egyik sarokban vinyl, a másikban cédek,
karcolások kulccsal, a barázdákból fusson
tévútra a lézer, a tű. A romlás kódolva van.

Éjszakánként állatok szelték arcunkat át.
Szokott útvonalban morzsát cipelve hátukon.
Morzsákat vittek a bőr alá. Hosszú táv a memóriába.
Egy házasság története éjszakánként
túlábakon kel az arcunkon át.

Három napig esett.
De a fölhalmozott törékeny feliratú dobozok közt
egy teljes kórtörténetben élve napokig,
a felázott narratívák dohszagában
úgy ismertük meg őket ketten,
ahogy sosem lehetne, ha ismertük volna őket
már bármikor korábban.

BORZAS

Borzásra a padláson zsákokban találtam,
a megdermedt káoszban, az összes holmi közt.
Gombák jóságos hályoga nőtt szeme helyén,
semmi esélye látni, mi lett belőlem.

Rossz bőrben volt, halántékából dőlt a vatta,
mint a vénekből a kifehéredett történelem.
Borzás végigélt belőlem egy – mondjuk ki – kort.
Biccent? Nyakszirtje folyton megbicsaklik.

Emlékszem, azután téptem ki a lábát,
hogy a fotelből pislogás nélkül nézte végig, ahogy
összevérzem az ágyat egy izzadó hús alatt.
A szégyenérzet számára vakfolt.

Tegnap, a polgárin lett világos, hogy az
a búcsúzóik hosszú, kegyetlen tekintete volt.
Hirtelen meg akartam keresni Borzast,
hogy mellé feküdjek egy hosszabb időre.